

Andrzej Sapkowski

Zaklínač

VII.

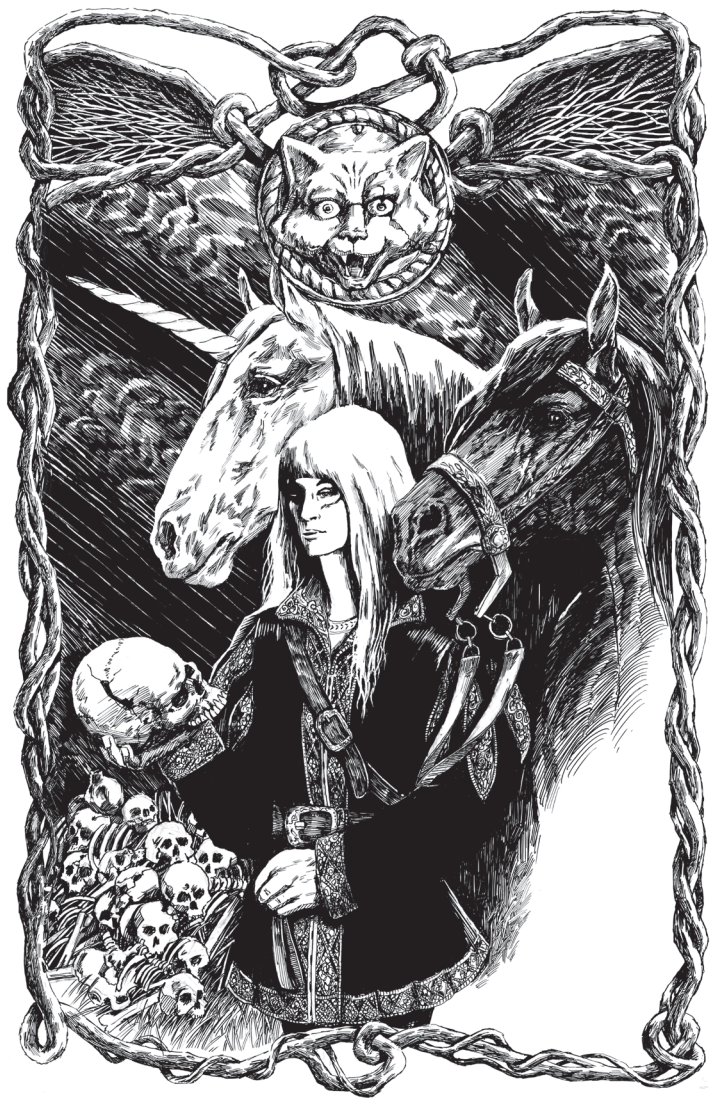

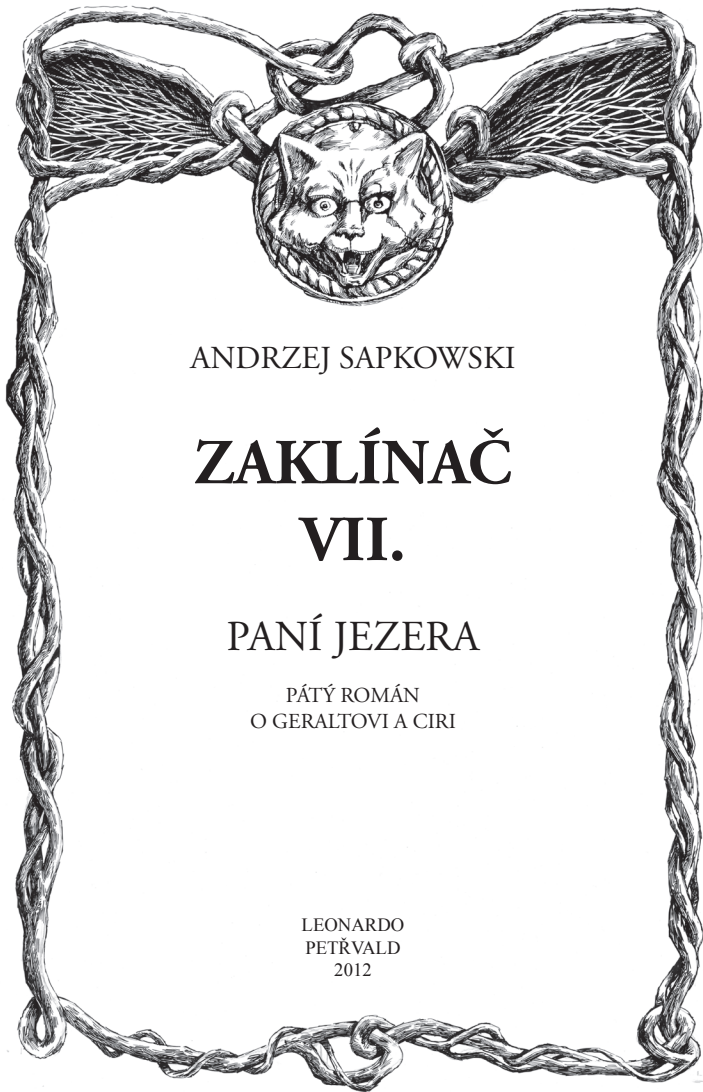
Paní jezera

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

**ZAKLÍNAČ
VII.**

PANÍ JEZERA

PÁTÝ ROMÁN
O GERALTOVI A CIRI

LEONARDO
PETŘVALD
2012

Andrzej Sapkowski

PANI JEZIORA

Copyright © 1999 by Andrzej Sapkowski

Translation © 2000 by Stanislav Komárek

Cover Art © 2012 by Michal Ivan

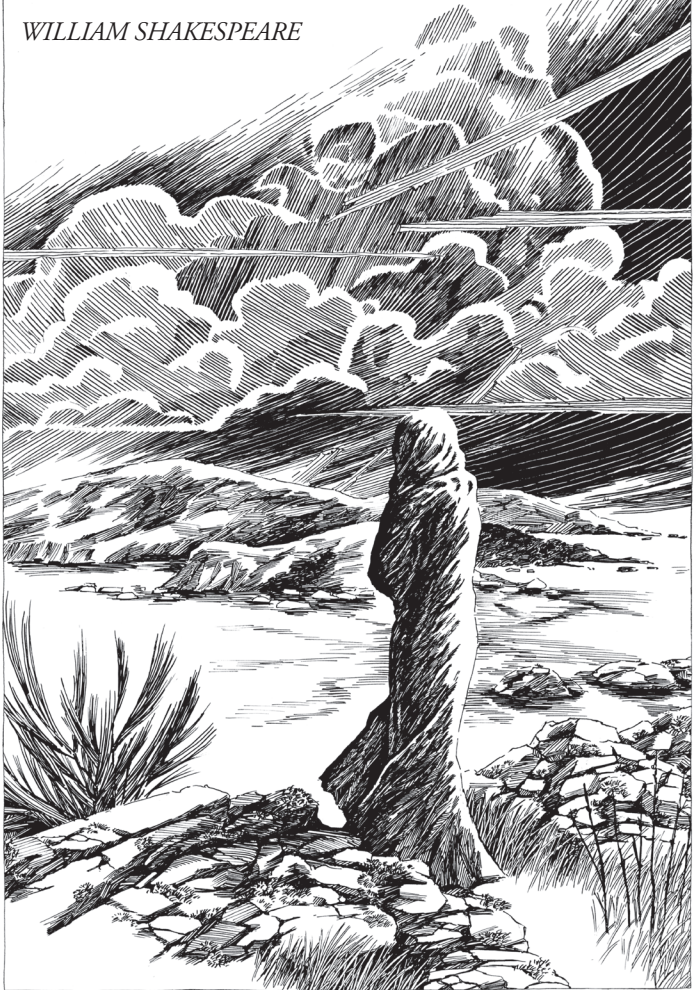
Illustrations © 2000 by Jana Komárková

For Czech Edition © 2012 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-047-0 (PDF)

*We are such stuff
As dreams are made on, and our little life
Is rounded with a sleep*

WILLIAM SHAKESPEARE

A tak jeli a jeli, až přijeli k jezeru. Bylo široké a jeho voda byla krásně čistá a vprostřed jezera uzřel Artuš paži, oděnou v bílý aksamit, držící v ruce překrásný meč.

„Hle, tam je ten meč, o němž jsem hovořil,“ ukázal Merlin. Vtom však spatřili dívku kráčející po jezeře.

„Kdo je ta dívka?“ zeptal se Artuš.

„To je Paní jezera,“ odvětil Merlin.

Sir Thomas Malory:
Le Morte Darthur

KAPITOLA PRVNÍ

Jezero bylo začarované. O tom nemohlo být pochyb.

Za prvé: leželo přímo v ústí zakleté doliny Cwm Pwcca, tajuplného údolí ustavičně zahaleného mlhou a proslulého kouzelnými vlastnostmi a jevy.

Za druhé: stačilo se podívat.

Vodní hladina byla sytě a nezkalitelně modrá jako leštěný safír a hladká jako zrcadlo. Zdálo se, že odrážející se v ní štitý masívu Y Wyddfa byly krásnější a skutečnější než ty,

jež se tyčily nad jezerem. Od vody vanul osvěžující chlad a důstojné ticho nerušilo nic, ani zašplouchání ryby, ani křik ptáka.

Ten pohled zapůsobil na rytíře hlubokým dojmem. Místo aby pokračoval v cestě po svahu hory, obrátil koně k jezeru. Jako kdyby jej magneticky přitahovalo kouzlo dřímající tam dole, na dně, v hloubi vod. Kůň obezřetně našlapoval mezi skalisky, dáváje nespokojeným supěním najevo, že rovněž on cítí magickou auru toho místa.

Na břehu rytíř sesedl. Uchopil hřebce za uzdu a vedl ho až tam, kde drobné vlnky zanikaly mezi barevnými oblázky.

Brnění zachřestilo, když poklekl. Vyplašil potěr, jako jehličky drobné a bystré rybičky. Nabral vodu do dlaní a pil. Opatrně a zvolna, protože ze studené vody tuhly rty a jazyk, bolely zuby.

Když si nabral podruhé, po hladině jezera k němu dolehl nějaký zvuk. Zvedl hlavu. Kůň zafrkal, jako kdyby chtěl potvrdit, že i on to slyšel.

Rytíř nastražil uši. Ne, to nebyl přelud. Slyšel zpěv. Zpívala žena. Anebo spíše dívka.

Jako všichni rytíři byl vychován písněmi bardů a rytířskými příběhy. V nich bylo dívčí zpívání nebo volání v devíti případech z deseti pouze vábničkou. Rytíř, jenž je následoval, zákonitě upadl do léčky. Nezřídka smrtelné.

Avšak zvědavost zvítězila. Rytíř měl všeho všudy teprve devatenáct let. Byl velmi odvážný a tuze nerozvážný. Proslul tím prvním, znám byl tím druhým.

Ujistil se, zda jde meč dobře ven z pochvy, nasedl na koně a rozjel se po pláži směrem, odkud přicházel zpěv. Nemusel jet daleko.

Na břehu ležely bludné balvany, tmavé, hlazené, jako hračky nějakého obra nedbale sem pohozené po skončené zábavě. Některé z nich ležely v hloubce a černaly se v průzračné vodě. Některé vyčnívaly nad hladinu jako hřbety spících leviathanů. Nejvíce jich však leželo na břehu, napříč

pláží k lesu. Zpola zapadlé do písku nechávaly prostor dohadům o své celkové velikosti.

Zpěv, jež rytíř slyšel, zněl právě zpoza těch balvanů.

Zpívající dívka zůstávala neviditelná. Seskočil na zem a vedl koně blíže. Držel zvíře za ohlávku a za nozdry, aby náhodou nezarážalo anebo nezafrkalo.

Dívčin oděv ležel na jednom z balvanů na mělčině, nahoreře plochém jako kamenný stůl. Nahá dívka stála po pás ve vodě a s cákáním se myla. Rytíř naslouchal jejímu zpěvu, leč slovům nerozuměl.

Nebylo divu.

Vsadel by vlastní hlavu, že koupající se dívka nebyla člověkem z masa a kostí. Svědčilo o tom štíhlé tělo, neobyčejná barva vlasů, hlas. Byl si jist, že kdyby se otočila, uviděl by veliké oči mandlového tvaru, a kdyby odhrnula popelavé vlasy z uší, spatřil by do špičky vybíhající ušní boltce. Byla to obyvatelka Faërie. Víla. Jedna z Tylwyth Têg. Jedna z bytostí, které Piktové a Irové zvou Daoine Sidhe a kterým Sasové říkají elfové.

Dívka se na chvílku odmlčela, ponořila se do vody, zafuněla, zaprskala a docela obyčejně zaklela. To rytíře nicméně nezmyšlilo. Víly, jak známo, dovedou klít lidskou řečí. Některé prý sprostěji než lecjaký pacholek. A zhusta bývá kletba úvodem k nějakému zlomyslnému kousku, které víly s oblibou provádějí smrtelníkům – například zvětšit někomu nos na velikost salátové okurky, anebo naopak zmenšit někomu jinému mužství na velikost hrášku.

Rytíře nelákala ani první, ani druhá možnost, a tak se pokusil nenápadně vytrahit. Prozradil ho kůň. Ne jeho vlastní hřbec, kterého držel za nozdry, takže byl tichý a klidný, nýbrž kůň patřící víle. Vraná klisna, které si mezi tmavými balvany ani nevšiml, hrábla kopytem do štěrku a zařehkala na uvítanou. Rytířův oř pohodil hlavou a zdvořile odpověděl, až se přes jezero vrátila ozvěna.

Víla vyskočila z vody a na letmý okamžik se rytíři ukázala

v celé své obnažené kráse. Vrhla se ke skalisku, na němž leželo její šatstvo. Avšak namísto toho, aby sebrala nějaký hadřík a alespoň skrovně se zahalila, popadla víla meč, se zasyčením jej tasila z pochvy a nadpodiv obratně s ním zatočila ve vzduchu. Vše trvalo jenom kratičkou chvíli, než si víla klekla nebo dřepla zpět do vody. Ponořila se až po nos a nad hladinou ponechala jen napjatou paži se zbraní.

Rytíř se vzpamatoval z ohromení, pustil uzdu a poklekl na koleno do vlhkého písku. Okamžitě pochopil, koho má před sebou.

„Bud' pozdravena, ó Paní jezera,“ vydechl a vztáhl ruce, „je to pro mne čest, nesmírná pocta... Tvůj meč přijímám.“

„Kdyby ses radši zvedl a otočil,“ vystrčila víla ústa nad vodu. „A přestal okounět. A nechal mě obléknout.“

Poslechl.

Slyšel, jak se šploucháním vychází z vody, jak šustí oblečením a polohlasně láteří, navlékajíc je na mokrou kůži. Zatím si prohlížel její kobyliku s černě se lesknoucí srstí, očividně ušlechtilé krve a rychlou jako vítr. Byl to bezpochyby čarovný kuň, jistě obyvatel Faërie stejně jako jeho paní.

„Už se můžeš otočit.“

„Paní jezera...“

„A představit.“

„Jsem Galahad z Caer Benic, rytíř krále Artuše, pána hradu Camelotu, vládce Letního království, jakož i Dumnonie, Dyfneintu, Powysu, Dyfedu...“

„A co Temerie?“ přerušila ho. „Redanie, Rivie, Aedirn? Nilfgaard? Říkají ti něco ty názvy?“

„Ne, jaktěživ jsem je neslyšel.“

Pokrčila rameny. Kromě meče držela v ruce ještě boty a košili, vypranou a vyždímanou.

„To jsem si mohla myslet. A jaký je dneska den?“

„Dnes bude,“ odvětil překvapeně, „druhý úplněk po Beltine... Paní...“

„Ciri,“ doplnila bezděčně a zahýbala rameny, aby lépe

uložila oděv na usychající pokožce. Mluvila se zvláštním přízvukem. Oči měla zelené, ohromné...

Shrnula mokré vlasy dozadu a rytíř mimoděk vydechl. Ne proto, že její ucho bylo docela obyčejné, lidské, ale proto, že na její tváři spatřil ošklivý šrám. Někdo ji poranil. Ale cožpak je možno zranit vílu?

Neunikl jí jeho úžas, přimhouřila oči, svráстила brvy.

„Jizva, no,“ řekla se svým nenapodobitelným přízvukem. „Proč ses tak vylekal? Je to tak neobvyklá věc pro rytíře? Anebo tak ohyzdná?“

Zvolna, oběma rukama sňal kroužkovou kápi a prsty si pročísl vlasy.

„Pro rytíře není jizva vsutku ničím neobyčejným,“ odvětil s mladickou pýchou, když odhalil vlastní, sotva zahojené zranění táhnoucí se od skráně na sanici. „A hyzdí pouze šrámy na cti. Jsem Galahad, syn Lancelota z Jezera a Elaine, dcery krále Pellea, vladaře na Caer Benic. Zde tuto ránu mi zasadil Breunis Nelítostný, podlý únosce panen, než jsem jej porazil v čestném boji. Vpravdě jsem připraven převzít z tvých rukou meč, ó Paní jezera...“

„Cože?“

„Meč. Vezmu si ho.“

„Je můj. Nikdo se ho nesmí ani dotknout.“

„Ale...“

„Ale co?“

„Paní jezera vždycky... Vypluje z jezerních vod a daruje šlechtnému rytíři meč. Tak jsem to slyšel.“

Nějaký čas mlčela.

„Rozumím,“ řekla nakonec. „Inu, jiný kraj, jiný mrav. Lituji, Galahade, ale tentokrát jsi nepotkal paní, o které jsi slyšel. Já nic nerozdávám. A nic si nenechám vzít. Aby bylo jasno.“

„Vždyť přece,“ troufl si namítnout, „přicházíš z Faërie, paní. Mám pravdu?“

„Přicházím,“ odpověděla po chvíli, během níž její zelené

oči jako by bloudily hlubinami času a prostoru. „Přicházím z Rivie, z města stejného jména. Z jezera Loc Eskalott. Připlula jsem lodí. Byla mlha. Neviděla jsem břehy. Slyšela jsem jen ržání Kelpie... Mojí kobylky, která běžela za mnou.“

Rozprostřela mokrou košili na balvanu. Rytíř opět vydechl. Košile byla vypraná, ale nepřilíš důkladně. Zůstaly na ní skvrny od krve.

„Přinesl mne sem říční proud,“ pokračovala dívka, nevidouc anebo předstírajíc, že nevidí, čeho si všiml. „Proud řeky, kouzlo jednorozce... Jak se jmenuje tohle jezero?“

„Nevím,“ přiznal. „V Gwyneddu je mnoho jezer...“

„V Gwyneddu?“

„Ovšem. Tamty hory jsou Y Wyddfa. Necháš-li je po levici a vydáš-li se přes lesy, za dva dny dorazíš k Dinas Dinlleu a poté k Caer Dathal. Řeka... Nejbližší řeka je...“

„To není důležité, kde je nejbližší řeka. Nemáš náhodou něco k snědku, Galahade? Umírám hlady.“

Co na mě tak civíš? Bojíš se, že zmizím? Že ufrknou do nebes i s tvým krajícem a klobásou? Neměj obavy. V mém světě jsem se dost navyváděla a zamíchala osudy, a tak bych se tam neměla nějakou dobu ukazovat. Zatím zůstanu ve tvém. Ve světě, kde jsem v noci na nebi marně hledala Draka anebo Sedm koz. Kde je právě druhý úplněk po Belleteynu. A kde se Belleteynu říká Beltine. Ptala jsem se, co na mě tak civíš?“

„Nevěděl jsem, že víly jedí.“

„Víly, elfky, čarodějky. Všechny jedí. Pijí. A tak dále.“

„Jak to myslíš?“

„Na tom nezáleží.“

Čím déle si ji prohlížel, tím více ztrácela kouzelnou auru a stávala se lidštější a obyčejnější – takřka všední. Věděl ale, že taková není, nemůže být. Obyčejné, všední děvče by nepotkal samotné na úpatí Y Wyddfa, na okraji Cwm Pwcca, kterak se koupe nahé v horském plese a pere v něm zakrvácenou košili. Ať už ta dívka vypadala jakkoliv,

nemohla být pozemskou bytostí. Přesto si však již klidně a bez nábožné úcty prohlížel její popelavé vlasy, ve kterých nyní, když usychaly, s údivem rozeznával pramínky stříbřitých šedin. Její štíhlé ruce, drobný nos a bledé rty, její mužský oděv zvláštního střihu z hustě tkané, a přesto velmi jemné látky. Její meč, sice neobvyklé konstrukce a ornamentu, ale v žádném případě nevypadající, že by byl nošen jen jako ozdoba. A její bosé nohy olepené pískem.

„Pro pořádek,“ promluvila, otírajíc si chodidlo o lýtko. „Nejsem víla ani elfka. A čarodějka jsem, po pravdě řečeno, dost zvláštní... Hm, spíše vůbec nejsem.“

„To mě opravdu mrzí.“

„Co tě na tom mrzí?“

„Povídá se...“ začervenal se a zajíkl. „Povídá se, že když víla potká osamělého mládence, odvede jej s sebou do Elflandu a tam... Pod lískovým keřem, na koberci z mechu... Spolu...“

„Chápu,“ pohlédla na něj rychle a ukousla si pořádný kus uzené klobásy.

„Co se týče země elfů,“ pokračovala, když sousto rozkoušala a polkla, „tedy před nějakým časem jsem odtamtud utekla a vrátit se tam nehodlám. A ohledně společných hrátek na koberci z mechu... Ujišťuji tě, Galahade, že jsi tentokrát skutečně nepotkal tu pravou. Přesto ti pěkně děkuji za projevený zájem.“

„Paní! Nechtěl jsem tě urazit...“

„Neomlouvej se.“

„To proto,“ vysoukal ze sebe, „že jsi čarovně krásná.“

„Ještě jednou děkuji. Ale ani tak z toho nic nebude.“

Mlčeli. Bylo teplo. Slunce příjemně prohřálo kameny. Lehký vánek zčeřil jezerní hladinu.

„Co znamená,“ ozval se náhle Galahad podivně vzrušeným hlasem. „Co znamená kopí s krvavým hrotem? Co znamená Chromý král a proč trpí? Co znamená bílá panna nesoucí nádobu – svatý grál...“

„A jinak se cítíš zdrav?“ přerušila ho.

„Jenom se ptám.“

„Nerozumím tvým otázkám. Je to snad heslo? Smluvené znamení, podle kterého se poznávají zasvěcenci? Vysvětlíš mi to?“

„To asi nedokážu.“

„Tak proč ses ptal?“

„Protože...“ ošíval se. „Zkrátka... Jeden z našich se nezeptal, když měl příležitost. Buď nenašel slova, anebo se styděl... Prostě se nezeptal a kvůli tomu vznikla spousta potíží. Tak se teď ptáme pokaždé. Pro všechny případy.“

*

„Jsou v tomhle světě mágové? Takoví, co čarují, víš? Čarodějové. Vědoucí.“

„Třebas Merlin. Anebo Morgana. Ale Morgana je zlá.“

„A Merlin?“

„Tak napůl.“

„Víš, kde ho najdu?“

„Jakpak ne. Na Camelotu. U dvora krále Artuše. Mám tam namířeno.“

„Je to daleko?“

„Odtud do Powysu k řece Hafren. Pak po proudu řeky a směrem na Glevum. Odtamtud je už blízko na planiny Letního království. Všeho všudy asi deset dní jízdy.“

„Daleko.“

„Lze si zkrátit cestu,“ zajíkl se. „Údolím Cwm Pwcca. Jenže to je nebezpečné, zakleté místo. Žijí tam Y Dynan Bach Têg, zlopověstní skřeti.“

„Nač nosíš meč, rytíři? Na parádu?“

„Cožpak meč zmůže něco proti kouzlům?“

„Zmůže, zmůže, o tom nepochybuji. Jsem zaklínačka. Slyšels někdy o zaklínačích? Jasně že ne. Tvých skřetů se nelekám. Mám mezi trpaslíky hodně známých.“

Jak jinak, pomyslel si.

*

„Paní jezera?“

„Jmenuji se Ciri. Neříkej mi pořád Paní jezera. Není mi to milé, vyvolává to špatné vzpomínky. Tak mne oslovovali oni, v zemi... Jak jsi nazval ten kraj?“

„Faërie. Druidi říkají Annwn. A Sasové Elfland.“

„Elfland...“ přetáhla si přes ramena károvaný piktský pléd, který jí půjčil. „Byla jsem tam, víš? Vešla jsem do Věže vlašťovky a ocitla se mezi elfy. Právě oni mne vždycky titulovali Paní jezera. Zpočátku se mi to docela líbilo, lichotilo mi to. Dokud jsem nepochopila, že v jejich říši nejsem žádnou paní, nýbrž vězeňkyní.“

„Tam sis poskvřnila košili krví?“ neudržel zvědavost.

Dlouho mlčela.

„Ne,“ odpověděla nakonec a hlas, jak se mu zezdalo, se jí lehce zachvěl. „Tam ne. Máš bystré oči. Inu, před pravdou neuniknu, hlavu do písku neschovám... Ano, Galahade, poslední dobou jsem se mnohokrát poskvřnila krví. Krví nepřátel, které jsem zabíjela. A krví přátel, které jsem se pokoušela zachraňovat... A kteří umírali v mém náručí... Proč se tak díváš?“

„Nevím, jsi-li bohyně anebo smrtelná žena. Bytost nadpřirozená anebo zrozená na zemi...“

„K věci, buď tak laskav.“

„Chtěl bych,“ zazářily rytíři oči, „slyšet tvůj příběh. Chceš mi ho povyprávět, ó paní?“

„Je dlouhý.“

„Máme dost času.“

„A nekončí moc šťastně.“

„Nevěřím.“

„Proč?“

„Při koupeli sis zpívala.“

„Jsi všímavý,“ odvrátila hlavu a skousla rty, až se její tvář na okamžik stáhla a zošklivěla. „Všímavý, ale hrozně naivní.“

„Pověz mi o sobě. Prosím.“

„Dobrá, když chceš,“ povzdechla si. „Povím.“

Uvelebila se pohodlněji. I on se pohodlněji posadil. Jejich koně se procházeli okolo kraje lesa a ukusovali trávu.

„Od počátku,“ požádal Galahad. „Od samého počátku...“

„Stále více mi připadá,“ začala, ovíjejíc se plédem, „že můj příběh vlastně žádný počátek nemá. Nejsem si ani jista, zda už skončil. Nevím, jak to vysvětlit, ale hrozně se pomíchala minulost s budoucností. Jeden elf mi vysvětlil, že je to jako s hadem, který se zakousl do vlastního ocasu. Ten had se prý jmenuje Uroboros a to, že hryže vlastní ocas, znamená, že kruh se uzavřel. V každém úseku času se skrývá minulost, přítomnost a budoucnost. V každé chvíli času se skrývá věčnost. Rozumíš tomu?“

„Ne.“

„Nevadí.“

Vpravdě pravím vám: kdo snům věří, loví vítr a lapá stíny. Klame se svůdným obrazem, křivým zrcadlem, které lže anebo překrucuje pravdu jako falešná ženština. Hlupák je ten, kdož snovým přeludům dává za pravdu, a kráčí tak stezkou klamu.

Leč ani ten, kdož sny lehce váží a nižádnou víru v ně nevkládá, rozumně nečiní. Kdyby sny vskutku sebemenší význam a smysl neměly, proč by nám bohové při našem stvoření dali schopnost snění?

Z moudrostí proroka Lebedy, 34; 1

*All we see or seem
Is but a dream within a dream*

Edgar Allan Poe

KAPITOLA DRUHÁ

Větrík zčeřil hladinu jezera a rozehnal řídnoucí pásy ranní mlhy, která se na ní až dosud držela. Závěsy v pomalém

rytmu skřípaly, z pravidelně se zvedajících listů vesel padaly spršky lesklých krůpějí.

Condwiramurs svěřila ruku přes okraj pramice. Pluli tak zvolna, že svou dlaní ani nemusela překonávat odpor vody.

„Ach, jaká rychlost,“ podotkla a vložila do svého hlasu tolik uštěpačnosti, kolik jen dokázala. „Doslova letíme po vlnách. Až se točí hlava.“

Veslař, nevysoký, spory a nemluvný mužský cosi nezřetelně a popuzeně zavrčel, ale ani nezvedl hlavu zarostlou šedivým a kučeravým, takřka beránčím rounem. Adeptka už měla po krk mumlání, chrchlání a mručení, kterými ten neotesanec odbýval její otázky už od chvíle, kdy usedla do jeho pramice.

„Opatrně,“ utrousila, s obtížemi zachovávajíc klid. „Z tak prudkého veslování by ses mohl schvátit.“

Tentokrát chlap zvedl tvář, opálenou a ošlehanou větrem dohněda jako vydělaná kůže. Zasupěl, zamručel a pohybem šedými štětinami zarostlé brady ukázal na dřevěný naviják na zádi a mírně napjatou šňůru mizící pod hladinou. Zjevně přesvědčen, že jeho vysvětlení je dostatečně vyčerpávající, pokračoval ve veslování. Ve stejném rytmu jako předtím. Vesla nahoru. Přestávka. Vesla na půl listu do vody. Dlouhá přestávka. Pomalý pohyb. Ještě delší přestávka.

„Aha,“ promluvila Condwiramurs, dívajíc se do nebe. „Je mi to jasné. Důležitá je třpytka za lodí. Ta se musí pohybovat náležitou rychlostí a v náležité hloubce. Důležitý je rybolov. Na ničem jiném nezáleží.“

To bylo tak samozřejmé, že se křupan ani neobtěžoval zamručet.

„Koho zajímá,“ pokračovala Condwiramurs v samomluvě, „že jsem cestovala celou noc? Že mám hlad? Že mě zadek bolí a svědí z tvrdé a mokré lavičky? Že se mi chce čurat? Ne, rybaření je důležitější. I když je úplně nesmyslné. Nic nezabere na třpytku na dvacetisáhové hloubce uprostřed jezera.“

Chlap zvedl hlavu, zle se na ni podíval a zavrčel velmi, ale velmi podrážděně. Condwiramurs blýskla zoubky v potouchlém úsměvu. Křupan sice dále vesloval pomalu, ale povedlo se jí ho pěkně naštvat.

Bezstarostně se rozložila na lavičce a přehodila nohu přes nohu. Tak, aby v rozparku sukně bylo vidět co nejvíce.

Křupan zachrchlal a předstíraje, že nespouští zrak z navijáku, sevřel uzlovité prsty na veslech. Tempo veslování, to se ví, nezvýšil. Adeptka odevzdaně vzdychla a zahleděla se na oblohu.

Závěsy skřípaly, kapky padaly ze zvedaných vesel.

V rozplývajícím se oparu se ukázal obrys ostrůvku. A nad ním se tyčící silueta věže. Ačkoliv byl veslař obrácen zády a neohlížel se, nějakým způsobem poznal, že jsou téměř na místě. Beze spěchu položil vesla na okraj pramice, vstal a začal navíjet šňůru. Condwiramurs, stále nohu přes nohu, si hvízдалa a sledovala oblohu.

Chlap se pozvolna dostal až ke konci rybářské šňůry a začal si prohlížet třpytku – lesklou mosaznou lžičku vybavenou trojháčkem s ocáskem z obarvené vlny.

„Jejda, nic se nechytilo,“ konstatovala sladce Condwiramurs. „Jaká smůla. Proč takový nezdar? Snad jsme nepluli příliš rychle?“

Neúspěšný rybář ji počastoval pohledem, který vyjadřoval spoustu nepěkných věcí. Posadil se, zachrchlal, plivl do vody, popadl těžkými tlapami vesla a ohnul záda. Vesla šplouchla, zapraštěla v závěsech, pramice vystřelila vpřed jako šíp, voda vzkypěla pod přídí a zakroužila ve vírech za zádí. Vzdálenost ke břehu, asi čtvrt dostřelu z kuše, překonali v čase kratším než dvě zachrchlání. Plavidlo najelo plochým dnem na štěrk s takovým nárazem, až Condwiramurs spadla z lavičky.

Chlap zamručel, zachrchlal a odplivl si. Adeptka pochopila, že přeloženo do lidské řeči to znamená: „Pakuj se z mojí lodi, protivná vědmo!“ Pochopila rovněž, že se tady nenajde

nikdo, kdo by ji přenesl na rukou na břeh. Vyzula si tedy střevíčky, provokativně vysoko si vykasala sukni a vystoupila. Polkla nadávku, když se jí do chodidel bolestivě zařízly ostré okraje škeblí.

„Děkuji,“ procedila skrze zaťaté zuby, „za hezkou projížďku.“

Nečekajíc na další zachrchlání, vykročila bez ohlednutí bosa ke kamennému schodišti. Všechna únava zmizela, zahánána stoupajícím vzrušením. Byla přece na ostrůvku Inis Witre uprostřed jezera Loc Blest. Ocitla se na legendárním místě, kam se dostalo jen nemnoho vyvolených.

Po mlze již nezbylo ani památky, z oblohy svítilo červené slunce. Nad vodou kroužili a křičeli rackové, okolo cimbuří věže poletovaly jiríčky.

Na konci schodiště vedoucího z břehu na terasu, opřená o sochu přikrčené, rozšklebené chiméry, stála Nimue.

Paní jezera.

*

Byla malá a drobná, ne vyšší než pět stop. Condwiramurs zaslechla něco o tom, že v dětství jí říkali Lokýtek, a nyní poznala, že to byla přiléhavá přezdívka. Ovšem bylo jí jasné, že dobře půl století si malou čarodějkou takto nikdo nedovolil nazvat.

„Jsem Condwiramurs Tilly,“ představila se s úklonou a upadla do rozpaků, když si uvědomila, že stále drží v ruce střevíce. „Jsem šťastná, že jsi mne pozvala na svůj ostrov, Paní jezera.“

„Nimue,“ opravila ji nenuceně malá čarodějka. „Nimue, nic víc. Odpusťme si tituly a přídomky, slečno Tilly.“

„V tom případě jsem Condwiramurs. Condwiramurs, nic víc.“

„Tedy pojď dále, Condwiramurs. Promluvíme si u snídane. Hádám, že ti cestou vyhládl.“

1877. H. B. ...

„To nepopřu.“

*

Ke snídani byl žitný chléb, tvarohová pomazánka s pažitkou, vajíčka a mléko. Obsluhovaly je dvě mladičké, tiché a škrobem na prádlo vonící služky. Při jídle na sobě Condwiramurs cítila zkoumavý pohled malé čarodějky.

„Tato věž,“ vysvětlovala Nimue, sledujíc každý pohyb své návštěvnice, každé její sousto, „máš šest pater, z toho jedno podzemní. Tvůj pokoj je ve druhém nadzemním podlaží, najdeš tam všechno potřebné pohodlí. V přízemí, jak vidíš, je hospodářská část a ubytovací prostory pro služebnictvo. Ve sklepení je laboratoř, v prvním a třetím patře knihovna a galerie. Do všech zmíněných pater máš volný přístup a smíš užívat všeho vybavení, které se na nich nachází, dle vlastní úvahy a potřeby.“

„Rozumím. Děkuji.“

„Já obývám dvě nejvyšší poschodí, je tam rovněž má osobní pracovna. V těch prostorách si přeji absolutní soukromí. Abychom se v budoucnu vyhnuli možnému nedorozumění, upozorňuji, že v tomto ohledu jsem značně citlivá.“

„Budu to respektovat.“

Nimue otočila hlavu k oknu, kterým viděli nevrlého pana rybáře, který již odnesl zavazadla své cestující a nyní nakládal na pramici udice, navijáky, podběráky, čereny a další rybářskou výbavu.

„Jsem trochu staromódní,“ pokračovala, „ale na používání některých věcí uplatňuji výlučná práva. Například kartáčku na zuby, soukromých komnat, knihovny, toalety... A krále Rybáře. Nepokoušej se, prosím, používat krále Rybáře.“

Condwiramurs se málem zadusila hltem mléka. Nimue se tvářila neproniknutelně.

„A pokud...“ navázala dříve, než dívka získala řeč. „Pokud by snad on projevil zájem použít tebe, odmítni.“

Dívka konečně polkla a překotně kývala hlavou. Zdržela se jakéhokoli komentáře, třebaže měla na jazyku britkou repliku, že venkovští rybáři nejsou její typ, zvláště když mají šedivou hlavu a projevují se jako nerudní hulváti.

„Tááák,“ protáhla Nimue. „Úvod bychom měli za sebou. Přejdeme ke konkrétním věcem. Nezajímá tě, z jakého důvodu jsem ze všech možných kandidátek dala přednost tobě?“

Pokud se Condwiramurs vůbec zamyslela nad odpovědí, pak jen proto, aby nezněla přehnaně vychloubačně. Ihned však došla k názoru, že Nimue bezchybně odhalí jakoukoli falešnou skromnost.

„Jsem nejlepší snílka na Akademii,“ odvětila klidně a věcně. „Ve třetím ročníku jsem měla druhé nejlepší hodnocení v oneiromancii.“

„Mohla jsem přijmout tu, která se umístila jako první,“ poznamenala Nimue s krutou upřímností. „Mimochodem, právě tu premiantku mi doporučovali. Dokonce dost naléhavě, neboť prý se jedná o dcerku někoho důležitého. A pokud jde o snění, milá Condwiramurs, snad ti nemusím připomínat, že oneiroskopie je poněkud vrtkavý dar. I tu nejlepší snílku může postihnout nečekané fiasko.“

Condwiramurs se opět zdržela řízné odpovědi, že její nezdary se dají spočítat na prstech jedné ruky. Konec konců rozmlouvala s Mistryní. Je třeba znáti míru a ve věcech velkých i malých vždy jí dbáti, jak s oblibou říkával jeden starý, erudovaný profesor na Akademii.

Nimue lehkým kývnutím pochválila její mlčení.

„Podrobně jsem se na tebe informovala,“ řekla. „Vím, že nemusíš své snění stimulovat povzbuzujícími prostředky. To mne potěšilo, poněvadž narkotika netoleruji.“

„Sním bez drog,“ potvrdila s hrdostí Codwiramurs. „Na dobrou oneiroskopii mi stačí mít háček.“

„Jak?“

„No, háček,“ odkašlala si adeptka. „Tak říkám předmětu

nějak spojenému s tím, o kom mám snít. Nějaké osobní věci. Anebo obrazu...“

„Obrazu?“

„Mhm. Na obrazy sním velmi dobře.“

„Ach,“ usmála se Nimue. „Pomohou-li ti obrazy, máme o starost méně. Jestli ses už nasnídala, můžeme jít, nejlepší snílko a druhá nejlepší oneiromantko z Akademie. Bude potřeba, abych ti co nejdříve objasnila poslední důvod, proč jsem si tě vybrala za asistentku.“

Z kamenných stěn se linul chlad, který nezadrželo ani tmavé dřevěné táflování. Kamenné schody studily i skrze podešve střevíčků.

„Za těmi dveřmi dole,“ ukázala Nimue, „je laboratoř. Už jsem ti řekla, že v ní můžeš experimentovat dle vlastního uvážení. Zachovávej nicméně opatrnost. Zvláště při pokusech naučit koště nosit vodu.“

Condwiramurs se zdvořile zahihňala, i když to byl fousatý vtíp. Snad všichni profesori při svých přednáškách žertovali o pověstných lapáliích pověstného čarodějova učně.

Schodiště se vinulo vzhůru jako mořský had a zdálo se, že nemá konce. Jeho stupně byly vysoké a strmé. Než dorazily na místo, mladá adeptka byla udýchaná a zpocená, avšak na Nimue se žádná námaha neprojevila.

„Tady, prosím,“ otevřela dubové dveře. „Pozor na práh.“

Condwiramurs vstoupila a vydechla.

V komnatě se nacházela galerie. Stěny měla od stropu k podlaze ověšeny obrazy. Byly tu staré, popraskané, loupající se oleje, zažloutlé rytiny a dřevořezy, vybledlé akvarely. Visela zde též novější díla: tempery a kvaše živých barev, půltónové plochy akvatint, kontrastní mezzotinty, černobílé i barevné litografie.

Nimue se zastavila před obrazem visícím nejbližší dveří, na kterém byl houf lidí shromážděných pod ohromným košatým stromem. Podívala se na plátno, pak na dívku, a její pohled byl dostatečně výmluvný.

„Trubadúr Marigold,“ ihned se zorientovala Condwiramurs a nenechala malou čarodějkou čekat, „zpívá své balady pod dubem Bleobherisem.“

Nimue se usmála a přikývla. Učinila krok a stanula před následujícím obrazem. Akvarel. Symbolismus. Dvě ženské siluety na vrcholu pahorku. Nad nimi krouží rackové, pod nimi stoupá do svahu zástup stínů.

„Ciri a Triss Ranuncul. Prorocká vize na Kaer Morhen.“

Úsměv, přikývnutí, krok, další obraz. Jezdec na cválajícím koni, špalír olší, které po něm natahují pařáty větví. Condwiramurs se zachvěla.

„Ciri... Hmm... Zřejmě její noční jízda z Gors Velenu na farmu půlčíka Hofmaiera.“

Další obraz. Zašlý olej. Bitevní výjev.

„Geralt a Cahir brání most přes Jarugu.“

Potom stále rychleji.

„Yennefer a Ciri, jejich první setkání ve svatyni Melitelé. Marigold a dryáda Eithné v Brokilonu. Geraltova družina ve vánici v průsmyku Malheur...“

„Skvěle, výborně,“ přerušila ji pochvalou Nimue. „Bezchybná znalost legendy. Nyní znáš druhý důvod, proč ses ke mně dostala ty, a ne někdo jiný.“

*

Nad ebenovým stolkem, k němuž se posadily, viselo rozměrné plátno představující podle všeho bitvu u Brenny, nějakou klíčovou událost boje čili něčí kýčovitě hrdinskou smrt. Obraz byl nesporně dílem Nicola Certosy, což bylo možno určit podle exprese, perfekcionistického propracování detailů a pro umělce charakteristické hry světla.

„Samozřejmě že znám pověst o zaklínači a zaklínačce,“ souhlasila Condwiramurs. „Troufám si říci, že do nejmenších podrobností. Jako dítě jsem tu historii doslova milovala,

poslouchala vyprávění, mnohokrát jsem ji četla. A snila o tom, že budu jako Yennefer. Ale upřímně – i když to byla láska na první pohled, hluboká a vášnivá... Tak nebyla věčná.“

Nimue zvedla obočí.

„Zprvu jsem poznávala legendu v oblíbených zkrácených a změkčených úpravách pro mládež. Později jsem si přirozeně přečetla i pár tak zvaných plných verzí, někdy až nadbytečně zevrubných. Tehdy zanícení ustoupilo chladné úvaze a vášnivé vzplanutí se změnilo v něco jako sňatek z rozumu. Víš, jak to myslím?“

Nimue sotva postřehnutelným přikývnutím potvrdila, že ví.

„Chci tím říci, že dávám přednost příběhům, které si zachovaly více mytičnosti, které nesměšují báji se skutečností a nepokoušejí se integrovat prostou a přímočarou moralitu pohádky s amorální historickou pravdou. Preferuji legendy, do kterých nic nepřipisují různí encyklopedisté, historici a archeologové. Mám ráda příběhy, v nichž se princ vyšplhá na vrchol Skleněné hory, polibkem probudí zakletou princeznu a žijí spolu dlouho a šťastně. Tak a ne jinak má končit správná pohádka... Z čího štětce je ten portrét Ciri? Ten na stojanu?“

„Žádný autentický portrét Ciri neexistuje,“ odvětila suše malá čarodějka. „Ani tady, ani nikde jinde na světě. Nezachovala se jediná podobizna, ba ani miniatura od někoho, kdo ji mohl vidět, znát nebo aspoň pamatovat. Na tom obrázku je Pavetta, její matka. Namaloval ji trpaslík Ruiz Dorrit, dvorní malíř cintránských panovníků. Je doloženo, že Dorrit portrétoval i Ciri, když jí bylo deset let, avšak obraz *Infantka s chrtem* se nedochoval. Vraťme se ale k legendě a tvému vztahu k ní. A k tomu, jak mají podle tvého názoru legendy končit.“

„Mají končit dobře,“ trvala na svém dívka. „Dobro musí zvítězit, zlo musí být příkladně potrestáno, láska má spojit

milence na celý život. A nikdo z kladných hrdinů nesmí, u všech hromů, zemřít! Jenže pověst o Ciri? Jak končí?“

„No právě. Jak?“

Condwiramurs zaváhala a ztratila řeč. Nečekala takovou otázku. Věťřila v ní zkoušku, chyták, past. Mlčela, aby se nedala nachytat.

Jak končí pověst o Ciri? To přece každý ví.

Obrátila zrak na akvarel v temných barvách, zobrazující neforemnou, v oparu nad jezerem mizící bárku a na ní stojící ženu, viditelnou již pouze jako siluetu.

Tak končí ta legenda. Přesně tak.

Nimue četla její myšlenky.

„To není jisté, Condwiramurs. To zdaleka není jisté.“

*

„Legendu,“ začala Nimue, „jsem poprvé slyšela z úst toula-
vého bajkáře. Byla jsem vesnické dítě, čtvrtá dcera chudého
chalupníka. Nejhezčí vzpomínky z dětství mám na dny, kdy
do naší vsi zavítal děd Pohvizd, potulný hudec a vypravěč.
Mohla jsem na pár chvil zapomenout na práci a v duchu
žasnout nad pohádkovými divy, rozletět se do širého svě-
ta... Vzdálenějšího a úžasnějšího dokonce více než jarmark
v městečku vzdáleném od nás devět mil.

Bylo mi tehdy asi šest sedm roků. Mojí nejstarší sestře
bylo čtrnáct a už se začala hrbit z věčné dřiny. Ženský úděl.
Připravovali nás na něj od malička. Hrbit se! Neustále se
hrbit, ohýbat hřbet! Nad prací, nad dětmi, pod tíhou bří-
cha, které ženě chlap udělal, sotva se zmátořila z posledního
porodu.

Ty dědovy báchorky způsobily, že jsem začala toužit po
něčem jiném, než byla úroda, muž a děcka, snít o budouc-
nosti, kde mne nečekala shrbená záda a úmorná dřina.

První knížka, kterou jsem si na trhu koupila za výdě-
lek z prodeje lesních plodů, byla pověst o Ciri. Stála pár

krejcarů a byla to, jak jsi to trefně nazvala, upravená a změkčená verze pro mládež. Pro mne jako dělaná, vždyť jsem sotva znala písmena. Ale už tehdy jsem věděla, co chci. Chtěla jsem být taková, jako Filippa Eilhart, jako Sheala de Tancarville, jako Assire var Anahid...“

Obě se zadívaly na kvaš, představující stůl v šerosvitu hradní síně a kolem něj sedící ženy. Legendární ženy.

„Na Akademii,“ navázala Nimue, „kam jsem se mimochodem dostala až na druhý pokus, jsem se legendou zabývala pouze z aspektu Velké lóže při přednáškách z dějin magie. Na četbu pro radost mi zpočátku nezbyval čas, musela jsem zabrat, abych... Abych udržela krok s dcerunkami šlechticů a boháčů, kterým šlo všechno tak hladce, které se vysmívaly mrňavé venkovské holce...“

Odmlčela se a prolomila propletené prsty na rukou, až jí zaprašťely klouby.

„Konečně jsem našla čas i na čtení,“ pokračovala. „Ale zjistila jsem, že mne příhody Geralta a Ciri zajímají daleko méně než dříve. Objevil se u mne podobný syndrom jako u tebe. Jak jsi jej označila? Sňatek z rozumu? Trvalo to až do chvíle...“

Zarazila se a otřela si dlaní tvář. Condwiramurs si s údivem všimla, že se ruka malé čarodějky chvěje.

„Bylo mi asi osmnáct, když... Když se to stalo. To, co způsobilo, že pověst v mé mysli znovu ožila. Že jsem se jí začala vážně vědecky zabývat a zasvětila jí svůj život.“

Adeptka mlčela a napjatě poslouchala.

„Nepředstírej, že o tom nevíš,“ řekla kysele Nimue. „Kdekdo přece ví, že Paní jezera je přímo posedlá legendou o Ciri. Všichni klevetí o tom, jak se zpočátku nevinná záliba postupem času změnila ve skutečnou mánii. Na těch klevetách je dost pravdy, má drahá. A ty, když jsem si tě vybrala za asistentku, té posedlosti také propadneš. Budu to totiž vyžadovat. Alespoň během tvé praxe. Rozumíš?“

Adeptka přikývla.

„Jen se ti zdá, že rozumíš,“ ovládla Nimue své emoce. „Ale já ti to vysvětlím. Postupně. A až přijde čas, budeš vědět všechno. Ovšem prozatím...“

Odmlčela se a podívala se z okna na jezero, na černou siluetu loďky krále Rybáře, kontrastní na mihotavé, zlaté hladině jezera.

„Prozatím si odpočiň. Prohlédni si galerii. Ve skříních a na policích najdeš alba a kartóny grafik, všechny na dané téma. V knihovně jsou všechny verze a literární úpravy báje a rovněž množství vědeckých prací a studií. Věnuj jim trochu času. Prohlížej si, čti, soustřeď se. Chci, abys získala inspiraci ke snění. Háček, jak tomu říkáš.“

„Udělám to. Paní Nimue?“

„Poslouchám.“

„Ty dva portréty. Ty vedle sebe... To také není Ciri?“

„Neexistuje žádný portrét Ciri,“ zopakovala trpělivě Nimue. „Pozdější umělci ji zpodobňovali výhradně ve scénách a každý dle vlastní fantazie. Ten portrét vlevo je spíše variace na zvolené téma, má totiž představovat elfku Laru Dorren aep Siadhal, osobu, kterou malířka nemohla v žádném případě znát. Autorkou obrazu je totiž Lydia van Bredevoort, kterou si jistě pamatuješ z legendy. Jeden z jejích dochovaných olejů visí i na Akademii.“

„Vím. A ten druhý portrét?“

Nimue se dlouho dívala na podobiznu mladé dívky s plavými vlasy a smutnými očima. Oblečenou v bílých šatech se zelenými rukávy.

„Maloval jej Robin Anderida,“ řekla, otočila se a pohlédla Condwiramurs přímo do očí. „A koho portrétoval... To mi zjistíš ty, snílko a oneiromantko. Vysni to a pověz mi svůj sen.“

*

Mistr Robin Anderida postřehl blížícího se císaře jako první

a sehnul se v uctivé úkloně. Stella Congreve hraběnka Liddertal vstala, rovněž se poklonila a rychlým gestem přikázala učinit totéž i dívce sedící na vyřezávané židli.

„Dámy,“ pokynul jim hlavou Emhyr var Emreis. „Mistře Robine. Jak pokračuje tvá práce?“

Mistr Anderida upadl do hrozných rozpaků, rozkašlal se, utíral si dlaně do kytlice a neustále se ukláněl. Emhyr věděl, že slavný umělec trpí silnou agorafobií a chorobnou nesmělostí. Ale nikomu to nevadilo, důležité bylo, jak maloval.

Jako obvykle, když byl na cestách, měl císař na sobě důstojnickou uniformu gardové brigády „Impera“ – černou zbroj a plášť se stříbrem vyšitým salamandrem. Přistoupil blíže a prohlížel si portrét. Nejprve portrét, potom modelku, štíhlou dívku s plavými vlasy a smutným pohledem. V bílých šatech se zelenými rukávy a s jediným šperkem, skromným peridotovým náhrdelníkem v nehlubokém výstřihu.

„Bravo,“ řekl záměrně do prázdna a takovým způsobem, že nebylo možno odhadnout, co chválí. „Bravo, Mistře. Pokračuj, prosím, nevšímej si mé přítomnosti. Na slovíčko, hraběnko.“

Poodešel pár kroků k oknu a žena jej následovala.

„Odjízďím,“ oznámil tiše. „Vladařské povinnosti. Děkuji za pohostinství. A za princeznu. Skvělý výkon, Stello. Zasloužíte pochvalu. Ty i ona.“

Stella Congreve se uklonila, hluboce a s grácií.

„Císařské Veličenstvo je k nám nadmíru laskavé.“

„Nechval dne před večerem.“

„Ach...“ stiskla rty. „Tak je to?“

„Tak je to.“

„Co s ní bude, Emhyre?“

„Nevím,“ odvětil. „Za deset dní obnovuji ofensivu na Severu. Čeká nás těžká, velmi těžká válka. Vattier de Rideaux odhaluje nová, proti mně namířená spiknutí a přísahání. Zájem státu mne může donutit k různým věcem.“

„To dítě je nevinné.“

„Řekl jsem: zájem státu. Zájem státu nemá pranic společného se spravedlností. Konec konců...“

Mávl rukou.

„Chci si s ní pohovořit. Mezi čtyřma očima. Pojď sem, princezno. Rychleji. Blíže. Císař rozkazuje.“

Dívka poklesla v kolenou, sklonila hlavu a znehybněla. Emhyr si ji změřil pohledem, vraceje se ve vzpomínce k audienci na Loc Grim. Byl pln uznání, ba obdivu ke Stelle Congreve, která během šesti měsíců, jež uplynuly od té na následky bohaté události, dokázala změnit neohrabané ošklivé káčátko v mladou aristokratku.

„Nechejte nás o samotě,“ přikázal. „Dopřej si přestávku, Mistře Robine, dejme tomu na vyčištění štětců. Tebe, hraběnko, prosím, abys laskavě posečkala v předpokoji. A ty, princezno, mne následuj na terasu.“

Mokrý sníh, který napadl v noci, roztál v paprscích jitrního slunce, avšak střechy budov a věží hradu Darn Rowan nestačily uschnout a nyní planuly jako oheň.

Emhyr přistoupil k balustrádě. Dívka se dle dvorské etikety držela o krok za ním. Netrpělivým gestem ji přivolał k sobě. Dlouho stál mlčky, oběma rukama se opíral o zábradlí a díval se na tmavozelené tisy odrážející se od bílých vápencových jehel na svazích nejbližších hor. Pod nimi se leskla řeka, stříbrná stuha vinoucí se soutěskou.

Vítr přinášel vůni jara.

„Bývám tady málokdy,“ ozval se Emhyr. Děvče mlčelo.

„Zřídka sem přijíždím,“ zopakoval jinými slovy a otočil se. „Přitom je to překrásné, klidné místo. Nádherné okolí... Souhlasíš?“

„Ano... Císařské Veličenstvo.“

„Ve vzduchu je cítit jaro. Všimla sis?“

„Ano, Císařské Veličenstvo.“

Z dolního nádvoří slyšeli zpěv rušený řinčením zbraní a zvoněním podkov. Eskortu, která již dostala rozkaz

k odjezdu, se ve spěchu chystala na cestu. Emhyr si vzpomněl, že mezi jeho gardisty je jeden, který si často zpívá. Často a za všech okolností.

*Shlédni na mne lítostivě
zraky blankytnými
a obdař mne milostivě
vnadami svými*

*Vzpomeň na mne lítostivě
v temné noční době
nezapírej milostivě
touhu, jež dlí v tobě*

„Krásná romance,“ prohodil zamyšleně, přejížděje prsty po těžkém zlatém imperátorském řetězu.

„Krásná, Císařské Veličenstvo.“

Vattier mě ujišťuje, že je už Vilgefartzovi na stopě. Že jeho vypátrání je záležitostí několika dnů, nanejvýše týdnů. Budou padat hlavy zrádců a do Nilfgardu bude dopravena skutečná Cirilla, princezna Cintry. To znamená, že než přijede pravá Ciri, bude třeba vyřešit problém její dvojnice.

„Zvedni hlavu.“

Poslechla.

„Máš nějaká přání?“ otázal se přísně. „Prosby? Stížnosti?“

„Ne, Císařské Veličenstvo, nemám.“

„Opravdu? To je zajímavé. Ovšem nemohu ti rozkázat, abys měla. Zvedni hlavu, jak se sluší na princeznu. Stella tě přece naučila dvorským manýrám?“

„Ano, Císařské Veličenstvo.“

Vážně ji dobře vyučili, pomyslel si. Nejdříve Rience, potom Stella. Naučili ji roli – zajisté pod hrozbou mučení a smrti. Varovali ji, že svůj part bude muset hrát před nemilosrdným a chyby netolerujícím divákem, před strašným Emhyrem var Emreis, imperátorem Nilfgardu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se ostře.

„Cirilla Fiona Elen Riannon.“

„Pravé jméno.“

„Cirilla Fio...“

„Nepokoušej mou trpělivost. Jméno!“

„Cirilla...“ dívčín hlas se zlomil jako stéblo rákosu.
„Fiona...“

„Dost, u Velikého Slunce,“ vycedil skrze zaťaté zuby.
„Dost.“

Porušujíc etiku, hlasitě popotáhla nosem. Rty se jí chvěly, ale to již etiketa nezakazovala.

„Uklidni se,“ přikázal, avšak tichým a takřka vlídným hlasem. „Z čeho máš strach? Stydíš se za vlastní jméno? Bojíš se je prozradit? Vyvolává nepříjemné vzpomínky? Ptám se jen proto, abych tě mohl oslovit tvým skutečným jménem. Ale musím vědět, jak zní.“

„Níjak,“ odpověděla a její velké oči se náhle zaleskly jako smaragdy v záři svící. „Protože je to nijaké jméno, Císařské Veličenstvo. Osoba, která je nosila, je Nikdo. Tak dlouho, dokud jsem Cirilla Fiona, něco znamenám... Jen tak dlouho, dokud...“

Hlas jí uvázl v hrdle. Zvedla ruce ke krku, jako by jej neobepínal náhrdelník, nýbrž garota. Emhyr z ní nespouštěl zrak. Pociťoval uznání ke Stelle Congreve a zároveň cítil hněv. Neopodstatněný, a proto asi tak zlý.

Co vlastně chci po tom děcku, uvažoval, zatímco cítil, jak se v něm zvedá zlost, jak v něm vře a kypí jako polévka v kotli. Co chci po dítěti, které...

„Věz, že jsem neměl nic společného s tvým únosem, děvče,“ řekl. „Nedal jsem k němu příkaz. Já sám jsem měl být obelstěn...“

Hněval se na sebe, byl si vědom, že dělá chybu. Dávno už měl ukončit tuto rozmluvu: vznešeně, přezíravě, tvrdě, imperátorsky. A vzápětí zapomenout na tu dívku a její zelené oči. Vždyť vlastně neexistovala. Byla pouhou náhražkou,

imitací. Nikým. Imperátor přece nerozmlouvá s někým, kdo je Nikdo. Imperátor se nepřiznává k chybám někomu, kdo je Nikdo. Imperátor se neomlouvá někomu, kdo...“

„Promiň, udělal jsem chybu,“ řekl. Ta slova mu byla cizí a nepříjemná a vážla mu na rtech. „Pravdou je, že já jsem zavínil to, co tě potkalo. Ale dávám ti své slovo, že ti už nic nehrozí: žádná křivda, žádná újma, žádné nebezpečí. Nemusíš se bát.“

„Nebojím se,“ zvedla hlavu a nehledíc na etiketu se mu podívala do očí. Emhyr sebou trhl, zasažen nevinností a důvěřivostí toho pohledu. Okamžitě se vzpřímil, císařsky pyšný a vznešený až k sebeznechucení.

„Pros mne, o co chceš.“

Dívala se na něj a on si mimovolně připomenul nesčíslné příležitosti, kdy si právě tímto způsobem kupoval klid svědomí po spáchaných hanebnostech. Ve skrytu duše se sobecky těšil, že zaplatí tak lacino.

„Pros, o co chceš,“ zopakoval. Byl už tím hovorem unaven, leč ta únava paradoxně jeho hlas trochu polidštila. „Splním každé tvoje přání.“

Ať se na mě tak nedívá, pomyslel si. Nesnesu ten její pohled. Lidé se prý na mne bojí pohlédnout. A čeho se bojím já?

Kašlu na Vattiera a jeho státní zájem. Jestli o to ona poprosí, nechám ji odvézt domů, tam, odkud ji unesli. Třebas ve zlatém kočáře se šestispřežím. Stačí, aby poprosila.

„Pros, o co chceš,“ pravil potřetí.

„Děkuji,“ promluvila dívka, klopíc oči. „Císařské Veličenstvo je nesmírně šlechetné a štědré. Mohu-li mít prosbu...“

„Mluv.“

„Chtěla bych tady zůstat. Tady na Darn Rowan. U paní Stelly.“

Nepodivil se. Něco takového očekával. Takt mu zabránil v otázkách, které by byly ponižující pro ně oba.

„Dal jsem slovo,“ řekl chladně. „Staň se tvá vůle.“

„Děkuji, Veličenstvo.“

„Dal jsem slovo,“ zopakoval, uhýbaje očima jejímu zraku, „a dodržím je. I když si myslím, že jsi vyslovila špatné přání. Děláš chybu. Kdybys změnila názor...“

„Nezměním,“ řekla, když si uvědomila, že císař větu nedokončí. „Proč bych jej měla měnit? Zvolila jsem si paní Stellu, zvolila jsem si věci, kterých jsem v životě poznala tak málo... Domov, teplo, laskavost... Srdce. Jak může být takové přání špatné? Jak může být chybou?“

Ubohá naivní chudinko, pomyslel si Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Carn aep Morvudd – Bílý plamen tanečící na mohylách nepřátel. Právě taková přání bývají nejosudovějšími chybami.

Avšak něco císaře zadrželo, aby to řekl nahlas – snad nějaká dávno zašlá vzpomínka.

*

„Zajímavé,“ pravila Nimue, když si vyslechla vyprávění. „Opravdu zajímavý sen. Byly ještě nějaké další?“

„No zdali!“ uřála Condwiramurs rychlým pohybem nože špičku uvařeného vajíčka. „Ještě teď se mi točí hlava po té přehlídce! Ale to je běžné, první noc na novém místě se vždycky zdají blázniviny. Víš, Nimue, o nás snílkách se tvrdí, že naše nadání nespočívá v tom, že máme snové vize. Nevyužijeme-li transu anebo hypnózy, neliší se naše vidiny od snů jiných lidí ani intenzitou, ani bohatstvím, ani obsahem. Nás odlišuje a o našem talentu rozhoduje něco jiného. My si sny pamatujeme. Jen výjimečně zapomínáme, co se nám zdálo.“

„Protože máte atypickou a jen pro vás charakteristickou činnost žláz s vnitřní sekrecí,“ pokračovala Paní jezera. „Triviálně řečeno, jsou jimi vylučovány i vaše sny. Jako většina vrozených magických talentů, rovněž váš je prozaicky

organického původu. Ale proč ti mám vysvětlovat něco, co sama dobře víš. Chci si poslechnout, jaké sny sis ještě zapamatovala.“

„Mladý chlapec,“ svažila brvy Condwiramurs, „putující s mošnou přes rameno mezi poli. Je časné jaro, pole jsou holá. Vrby... Vrby kolem cest a na mezích. Křivé, vykotlané. A také holé, dosud neolistěné. Jinoch jde a rozhlíží se po kraji. Padá noc. Vycházejí hvězdy. Jedna z nich se pohybuje. Kometa. Protáhlá načervenalá jiskra protínající černé nebe...“

„Výborně,“ zaradovala se Nimue. „Nemám sice ani ponětí, o kom jsi snila, ale mohu přesně určit datum. Červená kometa byla viditelná pouhopouhých šest dní na jaře toho roku, kdy byl uzavřen cintránský mír. Konkrétně v prvních dnech března. Neobjevila se též v ostatních snech nějaká indicie, která by nám posloužila jako časový údaj.“

„Moje sny,“ zakabonila se Condwiramurs a osolila si vajíčko, „nejsou jako kalendář zemědělských prací. Nemají datované titulky. Ale pro pořádek, zdálo se mi také o bitvě u Brenny, určitě jsem si dlouho prohlížela Certosův obraz ve tvé galerii. Datum konání bitvy je přece známo, bylo to rovněž v roce komety, pokud se nemýlím.“

„Nemýlíš. Vidělas v tom snu něco zajímavého?“

„Ani ne. Změť koní, lidí, zbraní. Lidé se vraždí a řvou. Někdo z toho všeho asi zešílel a křičí: ‚Orli! Orli!‘“

„Co dál. Tvrdilas, že těch snů bylo tolik, až se ti z nich točí hlava.“

„Nevzpomínám si...“ zarazila se Condwiramurs. Nimue se usmála.

„No dobrá,“ vyhrkla adeptka, aby zavčasu zarazila případný jedovatý komentář Paní jezera. „Tu a tam něco zapomeň. Nikdo není dokonalý. Moje sny jsou náhodné výjevy, ne nějaké uspořádané police v knihovně.“

„Vím,“ řekla Nimue. „Toto přece není zkouška tvých schopností, nýbrž rozbor legendy, jejích hádanek a bílých

míst. A jde nám celkem dobře, vždyť už v prvních snech jsi určila dívku z portrétu jako falešnou Ciri, kterou chtěl Vilgefortz oklamat císaře Emhyra...“

Zmlkla, neboť do kuchyně vstoupil král Rybář. Uklonil se, zamručel a vytáhl z kredence bochník chleba, láhev a balíček zavinitý do plátna. Pak se otočil k odchodu, ale kupodivu se předtím nezapomněl opět uklonit a něco zamručet.

„Kulhá,“ řekla Nimue se špatně skrývaným soucitem. „Byl vážně raněn, na lovu mu divočák rozerval nohu. Proto tráví tolik času na lodi. U vesel a při rybolovu zapomíná na své zmrzačení. Je to dobrý člověk. A já...“

Condwiramurs zdvořile mlčela.

„Já potřebuji muže,“ vysvětlila věcně malá čarodějka.

Já také, pomyslela si adeptka. U řasa, jakmile se vrátím na Akademii, hned se nechám někým sbalit. Celibát je nesitelný, ne však déle než jeden semestr.

Nimue si odkašlala:

„Jestli už nebudeš dále snídat a snít, můžeme přejít do knihovny.“

*

„Vraťme se ke tvému snu.“

Nimue otevřela složku, obrátila několik listů a vyňala jednu lavírovanou kresbu sépií. Condwiramurs okamžitě rozeznala zachycený výjev.

„Audience na Loc Grim.“

„Samozřejmě. Dvojnice je uvedena k císařskému dvoru. Emhyr předstírá, že se nechal napálit, bez mrknutí oka hraje komedii. Pohleď, zde jsou vyslanci neutrálních království, pro něž je to představení určeno. A tady nilfgaardští páni. Cítí se pokořeni, císař odmítl jejich urozené dcerušky, a dal tak podnět ke vzniku jejich koalice. Už stojí stranou, šepťají si, plánují pomstu, spiknutí, vraždu. Dvojnice stojí se

sklopenou hlavou před trůnem. Umělec, aby zdůraznil její tajuplnost, skryl dokonce rysy její tváře pod závojem.

To je v podstatě všechno, co víme o falešné Ciri. Žádné znění legendy se nezmiňuje o tom, co se s ní stalo později.“

„Není těžké se domyslet,“ řekla smutně Condwiramurs, „že osud nebyl tomu děvčeti nakloněn. Až Emhyr získal originál, a my přece víme, že jej získal, bezpochyby se zbavil falsifikátu. Ve snu jsem sice nevyčila tragédii, i když bych něco takového cítit měla, ovšem to, co vidím ve snech, není absolutně věrný obraz skutečnosti. Jako každému člověku se i mně do snů promítají moje touhy, stesky... I obavy.“

„Já vím.“

*

Prohlížely si grafické listy ve složkách a rozmlouvaly až do oběda. Králi Rybáři se zjevně vydařil ranní lov, poněvadž na oběd dostaly lososa na roštu. Na večeři také.

V noci Condwiramurs špatně spala: přejedla se.

Nevysnila nic. Cítila se proto trochu zahanbeně, ale Nimue nad tím mávla rukou. Máme čas, před námi je ještě mnoho nocí.

*

Věž Inis Witre měla několik koupelen, přepychových, obložených mramorem, lesknoucích se mosazí, vyhřívaných hypokaustem, jehož topeniště bylo umístěno někde ve sklepech. Condwiramurs dokázala lenořit ve vaně celé hodiny, avšak s Nimue se setkala až v lázni – malé dřevěné budce s můstkem na jezero. Seděly spolu na lavičce v páře stoupající z rozpálených kamenů polévaných vodou a lenivě se šlehalo březovými metličkami. Do očí jim stékal sláný pot.

„Pochopila jsem, že konečným výsledkem mé praxe na

Inis Witre by mělo být zodpovězení všech hádanek legendy o zaklínači a zaklínačce.“

„Pochopilas dobře.“

„Ve dne mě inspiruješ tematickými debatami a uměleckými díly, abys mě připravila na noc, kdy mám vysnít, jak se která událost, dnes už třeba úplně zapomenutá, doopravdy seběhla.“

Tentokrát Nimue ani nepovažovala za nezbytné odpovídat. Vstala a vylila na kameny vodu ze džberu. Horká pára jim na okamžik vzala dech.

Zbytek vody z vědra vylila Nimue na sebe. Condwiramurs obdivovala její postavu, maličkou, avšak souměrnou a velmi pěknou. Tělo a vláčnou pleť mohla čarodějce závidět mnohá mladá dívka. Condwiramurs bylo čtyřiaadvacet – a záviděla.

„I když opravdu vysním nějakou neznámou věc,“ otřela si adeptka z pocenou tvář, „jak si budeme moci být jisty, že jde o pravdivou událost? Vážně nevím...“

„Za chvíli,“ přerušila ji Nimue. „Teď rychle ven. Už v tom parnu nemohu vydržet. Ochladíme se a pak si promluvíme.“

I to patřilo k rituálu. Pleskající bosými chodidly po hladkých prknech můstku, vyběhly z lázně a s hlasitým pokřikem skočily do studené vody. Vyráchaly se, vylezly na můstek, posadily se na něj a ždímalý si vlasy.

Křikem a šploucháním vyrušený král Rybář se otočil, zastínil si oči dlaní a pohlédl směrem k nim. Vzápětí jim však ukázal záda a dále se věnoval svému rybářskému náčiní. Takové chování uznala Condwiramurs za svrchovaně urážlivé a trestuhodné. Její názor na krále Rybáře se nedávno změnil, když zjistila, že při rybaření se věnuje rovněž četbě. Všimla si, že s knihou zamířil dokonce i na záchod – a šlo, světe div se, o *Speculum aureum*, dílo myšlenkově hluboké a náročné. Jestliže se tedy adeptka v prvních dnech pobytu na ostrově divila vkusu své hostitelky, časem

přestala. Uvědomila si, že král Rybář je křupanem a hulvátém pouze naoko. Zjevně takové chování považoval za bezpečnou masku.

Tím více musí ženu urážet, zlobila se Condwiramurs, že nějaký mužský civí na udice a splávky, když nablízku defilují dvě nahé nymfy, z nichž by takový starý kozel neměl spustit oči.

„Jak poznáme, že jsem vysnila pravdu?“ vrátila se k tématu, utírajíc se osuškou. „Znám snad všechny literární úpravy legendy: od Marigoldova *Půl století poesie* po *Paní jezera* Andrey Ravixe. Znám důstojného Jarreho, rozličná vědecká pojednání, o populárních zpracováních ani nemluvě. Všechny ty příběhy na mne měly vliv, zanechaly stopy v mé paměti, nedokážu je vytěsnit ze svých snů. Je nějaká šance proniknout fikcí a vysnit pravdu?“

„Je.“

„Jak velká?“

„Stejná jako ta,“ ukázala Nimue pohybem hlavy na loďku na jezeře, „kterou má král Rybář. Podívej se, jak neúnavně nahazuje své háčky. Zachycuje jimi kořeny, potopené keře i stromy, staré boty, utopence a kdo ví co ještě. Ale čas od času něco uloví.“

„Takže dobrý lov,“ povzdechla si Condwiramurs a začala se oblékat. „Nahazujme háčky a lovme. Hledejme pravdivý průběh pověsti. Při vši úctě, Nimue, ty ale nejsi první na tomto lovišti. Je možné, aby nějaký detail unikl pozornosti historiků a badatelů, kteří zde lovili před námi? Nechali nám aspoň jednu rybičku?“

„Nechali,“ řekla Nimue přesvědčeně, rozčesávajíc si mokré vlasy. „Bílá místa zaplnili smyšlenkami a krasomluvou. Anebo zahalili mlčením.“

„Například?“

„Například zaklínačovo přezimování v Toussaintu.“

Všechna podání legendy odbývají to období krátkou větou ve smyslu: „Hrdinové strávili zimu v Toussaintu.“

Dokonce i Marigold, který svým avantýrám v tom knížectví věnoval celé dvě kapitoly, tajuplně mlčí o tom, čím se zabýval zaklínač. Nestojí za to dovědět se, co se tam té zimy událo? Po útěku z Belhavenu a setkání s elfem Avallac'hem v podzemních sálech Tir ná Béa Arainne, po boji v Caed Myrkwid a rozhovoru s druidkou? Co, u všech všudy, dělal zaklínač od října do ledna?“

„Co by? Zimoval!“ pokrčila rameny adeptka. „Před jarním táním neměl možnost přejít přes průsmyky, a tak zimoval a nudil se. Není divu, že pozdější autoři odbývali tu nudnou epizodu stručným: ‚Přešla zima.‘ Ale když jinak nedáš, zkusím něco vysnit. Máme nějaké obrázky nebo kresby?“

Malá čarodějka se usmála:

„Máme spoustu obrázků.“

*

Skalní malba představovala loveckou scénu. Hubené, nedbalými tahy načrtnuté lidské postavičky s luky a oštěpy pronásledovaly dlouhými skoky ohromného zebra. Zubr byl fialový, pruhovaný jako tygr a nad jeho zahnutými rohy se vznášelo něco, co připomínalo vážku.

„Tak tohle,“ pokýval hlavou Regis, „je dílo elfa Avallac'ha, který tak hodně věděl.“

„Ano,“ potvrdil Geralt. „Jeho vlastnoruční malba.“

„Problém je v tom, že jsme při průzkumu jeskynního systému nenašli ani elfy, ani jiné tvory, o kterých jsi vyprávěl.“

„Byli tady. Teď se schovali. Anebo přestěhovali.“

„To je nesporný fakt. Nezapomeň, že ti bylo uděleno slyšení výlučně na přímluvu flaminiky. Zdá se, že se jednalo pouze o jedno jediné slyšení. Poté, co nám flaminika kategoricky odepřela další pomoc, dost dobře nechápu, čeho chceš dosáhnout tím, že celý den prolézáme tyhle skalní sluje. Obávám se, že to nemá smysl.“

„Já také,“ řekl hořce zaklínač. „Víš, nikdy nepochopím jednání elfů. Alespoň však už vím, proč je většina lidí nesnáší. Těžko se lze ubránit pocitu, že si z nás elfové tropí žerty. Jako by se nám všemi svými činy a slovy a myšlenkami vysmívali, bohapustě si z nás stříleli.“

„Promlouvá z tebe antropomorfismus.“

„Možná. Ale ten pocit zůstává.“

„Co uděláme?“

„Vrátíme se do Caed Myrkwid. Druidky už Cahirovi jistě přišly skalp k lebce. Potom skočíme na koně a využijeme pozvání kněžny Anny Henrietty. Netvař se tak, upíre, Milwa má zlomená žebra, Cahir rozbitou hlavu, odpočinek v Toussaintu oběma prospěje. A musíme také dohlédnout na Marigolda, dříve než zase něco provede.“

„Inu,“ vzdychl Regis. „Ať je po tvém. Budu se muset vyhýbat zrcadlům a psům a mít se na pozoru před čaroději a telepaty... Kdyby mne přesto někdo odhalil, spoléhám na tebe.“

„Spolehni se,“ řekl vážně Geralt. „Nemám ve zvyku opouštět přítele v nouzi.“

Upír se usmál, a protože byli sami, neskrýval špičáky:

„Přítele?“

„Promlouvá ze mne antropomorfismus. Pojď, vylezeme už z těch jeskyní, přáteli. Tady už chytíme leda revma.“

„Nejspíš. Ledaže... Geralte? Podle toho, co jsi spatřil, je elfská nekropole Tir ná Béa Arainne hned za touto stěnou. Mohli bychom se tam dostat, kdyby... Víš. Kdybychom ji prorazili. Neuvažoval jsi o tom?“

„Ne. Neuvažoval.“

*

Králi Rybáři se opět poštěstilo, protože na večeri byli jezer-
ní pstruzi. Ryby byly tak chutné, že věda přišla zkrátka.
Condwiramurs se znovu přejedla.

Condwiramurs říhla. Je čas spát, pomyslela si, když se už podruhé přistihla při mechanickém obracení stránek knihy, aniž by vnímala obsah. Je čas snít.

Zívla a odložila knihu. Přeskupila polštáře ze sestavy čtecí na sestavu spací. Zakletím zhasila lampu. Ložnice se pohroužila do tmy husté jako melasa. Těžké velurové závěsy byly důkladně zataženy, poněvadž adeptka již dávno zjistila, že nejlépe sní v absolutní temnotě. Vrtěla se pod pokrývkou a přemítala, pro co se rozhodnout: nechat se nést proudem snů anebo kotvit.

Navzdory hrdým ujišťováním si snílky nejméně polovinu svých snů nepamatovaly a spousta dalších uvízla v paměti oneiromantek jen jako změť obrazů, výjevů, proměnlivých barev a tvarů připomínající kaleidoskop – dětskou hračku ze střípků zrcátek a barevných sklíček. Jestli přicházely snové vidiny bez ladu a skladu a nedávaly žádný smysl, bylo možno mávnout nad nimi rukou a více se o ně nezajímat podle pravidla: zapomenout znamená, že nestojí za to si pamatovat. V hantýrce snílek se takovým snům říkalo „šunty“.

Horší a poněkud zahanbující záležitostí byla „vidma“ – sny, z nichž si snílky pamatovaly jen fragmenty, kratičké úryvky událostí, a ráno po nich zůstával nejasný pocit přijatého, leč nevybavitelného děje. Když se vidmo opakovalo vícekrát, bylo jisté, že jde o sen, jenž je z nějakého důvodu důležitý. Tehdy se musela snílka pomocí autosugesce donutit k novému, tentokrát důkladnějšímu prosnění vidma. Nejlepší výsledky přinášela metoda návratu do snu ihned po probuzení, říkalo se jí „háčkování“. Pokud se sen nedal zaháčkovat, bylo možno se pokusit o vyvolání potřebné snové situace koncentrací a meditací před usnutím. Takové programování snů se nazývalo „kotvení“.

Po dvanácti nocích na ostrově měla Condwiramurs již tři seznamy snů. Na první z nich byla patřičně pyšná. Zaznamenávala do něj zdárně zaháčkovaná nebo zakotvená vidma, jako byly například sny o rebelii na ostrově Thaneddu, putování zaklínače a jeho družiny ve vánicích v průsmyku Malheur i v jarních lijácích v údolí Sudduth. Druhý seznam obsahoval její před Nimue nepřiznané prohry a neúspěchy – sny, které přes všechnu snahu zůstávaly nadále záhadou. Poslední seznam byl pracovní, zapsala sem sny, které teprve měly přijít na řadu.

A pak byl jeden mimořádný sen, zvláštní, leč příjemný, vracející se jen ve střípcích a útržcích, v nezachytitelných šepotech a hedvábných dotecích.

Milý, tklivý sen.

Budiž, pomyslela si Condwiramurs, zavírajíc oči. Ať je to on.

*

„Myslím, že už vím, co dělal zaklínač celou zimu v Tousandu.“

„No prosím,“ zvedla Nimue zrak od rukopisu, jež právě studovala. „Konečně jsi něco vysnila?“

„Jak by ne!“ prohlásila chlubně Condwiramurs. „Vysnila! Zaklínače Geralta ve společnosti ženy s krátkými černými vlasy a zelenýma očima. Nevím, kdo to byl, možná ta kněžna, o které píše Marigold ve svých pamětech.“

„Nečetlas příliš pozorně,“ zchladila ji čarodějka. „Marigold popisuje kněžnu Anariettu velmi podrobně a rovněž další prameny uvádějí, že vlasy měla, cituji: kaštanové barvy a zářící vpravdě jako zlatá aureola.“

„Takže to nebyla ona,“ připustila adeptka. „Moje žena byla černošlá. Vpravdě jako uhel. A sen byl... Hmmm... Zajímavý.“

„Napjatě poslouchám.“

„Hovořili spolu. Jenže to nebyl obyčejný rozhovor.“
„Co na něm bylo tak neobyčejného?“
„Většinu času měla nohy na jeho ramenou.“

*

„Pověz mi, Geralte, věříš na lásku na první pohled?“
„A ty?“
„Já věřím.“
„Teď už vím, co nás spojuje. Protivy se přitahují.“
„Nebud' cynický!“
„Proč? Cynismus prý dokazuje inteligenci.“
„To je lež. V té své pseudointelektuální rétorice je cynismus nechutně pokrytecký a neupřímný. Ha, když už jsme u upřímnosti, prozrad' mi, co na mně nejvíce miluješ.“
„To.“
„Po cynismu triviálnost. Zkus to ještě jednou.“
„Nejvíce na tobě miluji tvůj rozum, tvou inteligenci a tvou hlubokou oduševnělost. Tvou svobodu a nezávislost a tvou...“
„Odkud se v tobě bere tolik jízlivosti?“
„To nebyla jízlivost, to byl žert.“
„Nesnáším takové žertování a zvláště nemístné. Všechno, můj milý, má svůj čas a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli. Je čas mlčení a čas mluvení, čas pláče a čas smíchu, čas setby a čas sklizně...“
„Čas tělesných požitků a čas zdrženlivosti od nich?“
„Neber to tak doslova. Naopak doplňme, že nyní je čas komplimentů. Milování bez milostných lichotek se stává jenom bezduchou činností k ukojení tělesné potřeby. Říkej mi komplimenty!“
„Od Buiny po Jarugu nemá žádná jiná tak pěkný zadeček jako ty.“
„To je mi pocta, přirovnávat mě k barbarům, které jsi poznal mezi nějakými říčkami na Severu. Byla bych ochotna

strávit banalitu tvé poklony, kdybys přinejmenším řekl: od Alby po Weldu? Anebo od Alby po Sansretour?“

„V životě jsem nebyl u Alby. Chtěl jsem se vyvarovat prohlášení, které se neopírá o osobní znalost a zkušenost.“

„Ach, skutečně? Jsem přesvědčena, že ženských pozadí jsi viděl a poznal dostatečně mnoho, abys mohl takové prohlášení vyslovit. Co, bělovlasý? Kolik lásek jsi měl přede mnou? Nu? Na něco jsem se tě ptala, zaklínači! Dej pryč ty ruce, tak snadno se nevykroutíš! Přiznej se, kolik žen jsi miloval přede mnou?“

„Žádnou. Ty jsi první.“

„Konečně vyznání!“

*

Paní jezera se již dlouho dívala na šerosvitný obraz s desítkou žen sedících kolem kulatého stolu.

„Škoda,“ zalitovala, „že nevíme, jak ve skutečnosti vypadaly.“

„Velmistryně?“ podivila se Condwiramurs. „Vždyť je plno jejich portrétů. Jen v samotné Arethuse...“

„Řekla jsem: ve skutečnosti,“ přerušila ji Nimue. „Ne na pochlebovačných podobiznách namalovaných podle jiných pochlebovačných podobizen. Nezapomínej, že byla doba, kdy se ničily obrazy čarodějek. I samotné čarodějky. Později zase nastalo období nekritické chvály, kdy Mistryně musely již svým vzhledem vzbuzovat obdiv, úctu a dokonce strach. Z té doby pocházejí všechna ta *Setkání Lóže, Jednání, Rozhodnutí & Konventy*, umělecká díla zpodobňující kulatý stůl a deset nádherných, oslnivě krásných žen, jež kolem něj zasedaly. Ale stejně jako v případě Ciri, jejich autentické portréty rovněž nemáme. Až na dvě výjimky: portrét Marguerity Laux-Antille, který byl zázrakem zachráněn z požáru a nyní visí v Arethuse, a portrét Shealy de Tancarville z paláce Ensenady v Lan Exeteru.“

„A co obraz Francescy Findabair od neznámého elfského malíře, visící ve vengerberské Pinakotéce?“

„Falsum. Když se otevřela Brána a elfové odešli, odnesli anebo zničili všechna svá umělecká díla, nezanechali žádný obraz ani sochu. Nevíme, zda byla Sedmikráska z Dolin opravdu tak krásná, jak se traduje. Neznáme podobu Idy Emean. A poněvadž v Nilfgaardu byly obrazy čarodějek ničeny obzvláště důkladně a systematicky, nemáme ponětí, jak vypadaly Assire var Anahid a Fringilla Vigo.“

„Věřme tomu,“ vzdychla Condwiramurs, „že vypadaly právě tak, jak byly později zpodobňovány. Důstojné, vznešené, dobré, moudré, čestné a šlechetné. A krásné, oslnivě krásné... Věřme tomu. Nějak se s tím lépe žije.“

*

Denní program na Inis Witre postupem času upadl do nudné rutiny. Analýza snů začínající po snídani se obyčejně protáhla až do poledne. Před obědem se Condwiramurs ještě chodila projít, avšak i procházky ji zanedlouho začaly nudit. Nebylo divu, za hodinu bylo možno obejít dvakrát celý ostrůvek a nespátřit nic jiného než kameny na břehu, racky ve vzduchu a vodu v jezeře.

Po obědě a siestě následovaly disputace v knihovně, studium knih, svitků a manuskriptů, prohlížení obrazů, náčrtů a map. A dlouhé, do noci se protahující rozhovory a srovnávání legendy s pravdou.

A v noci přicházely sny. Rozličné sny. Začal se projevovat i celibát: namísto snů o zaklínačské legendě se Condwiramurs zdálo o jediném muži v dosahu – králi Rybáři. V nejrůznějších situacích, od děsivých až po vypjatě erotické. Mezi ty první patřil sen, v němž ji král Rybář vláčel na šňůře za lodí. Vesloval pomalu, takže klesala do hloubky, tonula, polykala vodu a měla příšerný strach, neb

cítla, jak se ode dna zvedá a vzhůru pluje něco ohromného a hladového, co chce pohltit návnadu, kterou byla ona sama. V okamžiku, kdy ji to něco mělo už už chytit, opřel se král Rybář mocně do vesel, šňůra se napjala a odtáhla ji z dosahu čelistí neviditelného dravce. Docházel jí dech – a tehdy procitla.

Ve snu erotickém klečela na dně kymácející se pramice, ohnutá přes její okraj a král Rybář ji držel za krk a ze zadu s ní kopuloval. Vrčel při tom, chrchlal a plival do vody. Kromě tělesné rozkoše pociťovala Condwiramurs opět útroby svírající strach: co se stane, jestli je přistihne Nimue? Pojednou ve vodě uviděla rozvlněnou, strašnou tvář Paní jezera – a zbrocená potem se probudila.

V takových chvílích vstávala, otevírala okno a zalykala se nočním vzduchem, měsíčním světlem, jezerní mlhou.

A potom snila dále.

*

Věž Inis Witre měla balkón nad jezerem. Z počátku mu Condwiramurs nevěnovala pozornost, ale časem měla důvod k zamyšlení. Balkón byl zvláštní, protože nepřístupný. Nedalo se na něj vyjít ze žádné místnosti, kterou znala. Vědoma si toho, že sídla čarodějek se bez podobných tajných anomálií neobejdou, Condwiramurs se na nic neptala. Ani tehdy, když při procházce na břehu viděla, že ji Nimue právě z toho balkónu pozoruje. Zjevně byl nepřístupný pouze nepovolaným a nezvaným. Nahněvaná, že je zde za takovou považována, předstírala, že se nic neděje. Avšak netrvalo dlouho a tajemství se vyjasnilo.

Bylo to po sérii zvláštních snů vyvolaných akvarely Wilmy Wessely. Autorka byla očividně fascinována dobrodružstvími Ciri ve Věži vlaštovky, protože všechna svoje díla věnovala pouze jim.

„Mám divné sny,“ postěžovala si dívka jednoho jitra.

„Sním... obrázky. Ne scény, ne výjevy, ale obrázky. Ciri na ochozu věže... Nehybný obrázek.“

„Nic víc? Žádný vjem kromě zrakového?“

Nimue pochopitelně věděla, že tak schopná snílka jako Condwiramurs sní všemi smysly, přijímá sny nejen zrakem jako většina lidí, ale též sluchem, hmatem, čichem – ba i chutí.

„Nic,“ zavrtěla hlavou adeptka. „Jenom...“

„No?“

„Myšlenka. Utkvělá myšlenka, že v té věži nejsem paní, nýbrž vězeňkyní.“

„Pojď se mnou.“

Jak se Condwiramurs domýšlela, přístup na balkón byl možný pouze ze soukromých komnat Paní jezera, čistých, pečlivě uklizených, vonících santalovým dřevem, myrhou, levandulí a naftalínem. Bylo nutno otevřít nízká skrytá dvířka a sejít dolů po točitém schodišti.

Na rozdíl od ostatních místností nebyly v tajném pokojku žádné závěsy ani dřevěné obklady, pouze nabílené holé stěny. Proto se komnata zdála velmi jasná, o to více, že v ní bylo vysoké trojdílné okno, či spíše prosklené dveře na balkón.

Veškerý nábytek v tajné komnatě tvořila dvě křesla, ohromné zrcadlo v mahagonovém rámu a stojan s vodorovnou příčkou, na níž byl zavěšen gobelín. Měřil asi pět krát sedm stop a třásněmi se dotýkal podlahy.

Na gobelínu byl útes nad horským jezerem. Hradby na vrcholu útesu vypadaly jako součást skalní stěny. Ten hrad Condwiramurs dobře znala z mnoha ilustrací.

„Vilgeforszova citadela – místo, kde věznil Yennefer. Zde skončila legenda.“

„Správně,“ přisvědčila nevzrušeně Nimue. „Zde skončila legenda – alespoň v tradičních verzích. Protože známe právě je, zdá se nám, že známe i konec pověsti: Ciri unikla z Věže vlašťovky, v níž, jak jsi vysnila, byla vězněna. Když

pochočila, co s ní zamýšlejí, uprchla. Různá znění legendy však nepopisují její útěk stejně.“

„Mně,“ skočila jí do řeči adeptka, „se nejvíce líbí vyprávění, jak za sebe házela začarované předměty: hřeben, jablko, šátek. Ale...“

„Condwiramurs.“

„Omlouvám se.“

„Jak jsem řekla: vypravěči si vymysleli mnoho způsobů jejího útěku. Avšak žádný nevysvětluje, jak se dostala z Věže vlašťovky rovnou na Vilgefortzův hrad. Když se ti nedaří vysnit Věž vlašťovky, zkus vysnit hrad. Prohlédni si gobelín... Posloucháš mě vůbec?“

„To zrcadlo... Je kouzelné, že?“

„Ne, vymačkávám si před ním uhry.“

„Promiň.“

„Je to Hartmannovo zrcadlo,“ vysvětlila Nimue, vidouc dívčin dotčený výraz. „Jestli chceš, podívej se. Ale buď opatrná, prosím.“

„Je pravda,“ zeptala se adeptka vzrušením se chvějícím hlasem, „že se dá Hartmannem projít do jiných...“

„Světů? Ovšem. Ale ne bezprostředně, ne bez dlouhých příprav, cvičení, meditací a spousty jiných věcí. Když jsem tě nabádala k opatrnosti, měla jsem na mysli něco jiného.“

„Co?“

„Hartmann funguje v obou směrech. Vždycky z něj může někdo nebo něco vyjít.“

*

„Víš, Nimue, když jsem se dívala na ten gobelín...“

„Snilas?“

„Snila. Ale zvláště. Z ptačí perspektivy. Byla jsem ptákem, letěla jsem... Pozorovala jsem ten hrad zvenčí. Nemohla jsem proniknout dovnitř, něco mi v tom bránilo.“

„Sleduj gobelín,“ přikázala malá čarodějka. „Sleduj citadelu. Prohlédni si ji pozorně. Koncentruj se, vryj si její obraz do paměti, soustřeď se na každý detail. Chci, aby ses tam ve snu dostala, abys vstoupila dovnitř. Je důležité, abys tam vešla.“

*

Venku za zdmi hradu řádila vánice, ale v krbu, živen tlustými poleny, plápolal oheň. Yennefer se nemohla nabažit tepla. Její současná cela byla sice lepší než vlhká kobka, v níž strávila přinejmenším dva měsíce, ale i tak jí v ní cvakaly zuby zimou. Ve vězení takřka ztratila pojem o čase, později jí také nikdo neřekl žádné datum, poznala jen, že je zima, prosinec, možná už leden.

„Jez, Yennefer,“ pobídl ji Vilgefortz. „Neostýchej se.“

Čarodějka si ostych nepřipouštěla ani náhodou. Jedla pomalu pouze proto, že sotva zahojené prsty byly tuhé a neobratné, jen s obtížemi v nich udržela příbor. Jíst kuře rukama jí však ani nenapadlo: musela dát najevo svou nadřazenost nad Vilgefortzem a ostatními muži u stolu – černokněžníkovými hosty. Žádného z nich neznala.

„S politováním ti musím oznámit,“ promlouval Vilgefortz a hladil prsty stopku poháru, „že tvoje schovanka Ciri opustila tento svět. Za tu tragédii můžeš dávat vinu jen sama sobě, Yennefer. A svému pošetilemu vzdoru.“

Jeden ze stolovníků, drobný černovlasý muž, hlasitě kýchl a vysmrkal se do batistového kapesníku. Nos měl červený, opuchlý a evidentně nadobro ucpaný.

„Na zdraví,“ popřála Yennefer, nevěnujíc pozornost Vilgefortzově zlověstné zprávě. „Kde ses tak nachladil, vážený pane? Stál jsi po koupeli v průvanu?“

Druhý host, starší, vysoký a hubený, s nepřirozeně bledýma očima, se zachechtal. Nastydlý muž, třebaže se mu tvář sešklebila zlostí, poděkoval čarodějce odměřenou úklonou

a krátkou huhňavou odpovědí. Ne dost krátkou a huhňavou, aby nerozeznala nilfgaardský přízvuk.

Vilgefortz k ní obrátil tvář. Nenosal už na hlavě mřížku ze zlatých drátů ani broušený krystal v očním důlku, ale vypadal ještě ohyzdněji než v létě, kdy ho spatřila poprvé od jeho zranění. Zregenerovaná levá oční bulva byla již schopna vidění, avšak zůstala značně menší než pravá. Ta asymetrie vzbuzovala odpor.

„Ty, Yennefer,“ utrousil, „si zřejmě myslíš, že lžu, abych tě zlomil. Proč bych to dělal? Zpráva o dívčině smrti mne zdrtila stejně jako tebe, ne-li více. Vždyť jsem s ní měl dalekosáhlé plány, jež měly rozhodnout o mé budoucnosti. Nyní Ciri nežije a mé plány se zhroutily.“

„To je dobře,“ odsekla Yennefer a snažila se neobratně rozkrojit nožem druhý chod – nadívanou kotletu.

„Naopak tebe,“ pokračoval černokněžník, „poutal k Ciri bláhový sentiment vyvolaný dílem vlastní neplodností a dílem pocitem viny. Ano, Yennefer, pocitem viny. Vždyť ses aktivně účastnila genetického experimentu, díky němuž Ciri přišla na svět. Mimochodem nezdařeného, protože experimentátorům se nedostávalo vědomostí.“

Yennefer mu mlčky pokynula pohárem a v duchu se modlila, aby jí nevypadl z prstů. Dospěla k názoru, že nejméně dva z nich bude mít neohebné velmi dlouho, možná trvale.

Vilgefortze její gesto viditelně popudilo.

„Už se stalo, je pozdě,“ procedil skrze zuby. „Věz však, že já jsem potřebné vědomosti měl. A kdybych měl i děvče, dovedl bych své vědomosti zužitkovat. Máš čeho litovat, i když jsi suchá a jalová jako poušť, chtěl jsem posílit chatrný zbytek tvého mateřského pudu a dát ti na starost nejen dcerku, ale dokonce i vnouče. Nebo alespoň ersatz vnoučete.“

Yennefer pohrdavě prskla, i když v ní vřelo vztekem.

„Nerad ti kazím tu nápadně dobrou náladu, má drahá,“ řekl ledově černokněžník. „Asi tě zarmoutí i moje druhá

zpráva, že zahynul rovněž vědmák Geralt z Rivie. Pokud vím, k dotyčnému tě poutal obdobný cit jako k nebohé Ciri: pošetilý, trapný a sentimentální, až se zvedal žaludek. Dá se říci, že ten nepohodlný mutant odešel ze scény efektně a doslova ohnivě. V tomto ohledu si však nemusíš nic vyčítat, veškeré zásluhy patří mně. Ochutnej kandované hrušky, jsou skutečně delikátní.“

V čarodějčiných fialkových očích vzplála nenávist. Vilgeforsz se rozesmál:

„Teď se mně líbíš. Kdybych ti nedal ty elegantní dwimeritové náramky, určitě bys mě na místě spálila na popel. Avšak takhle mě můžeš pálit leda pohledem.“

Nachlazený se rozkýchal, až se mu valily slzy z očí. Dlouhán si Yennefer měřil nepřijemným rybím pohledem.

„Ale kampak se poděl pan Rience?“ otázala se uštěpačně čarodějka. „Pan Rience, který mi tolik nasliboval, co všechno mi provede. A kde je pan Schirru, který mne nikdy neopomněl udeřit anebo kopnout? A proč se moji strážníci, donedávna suroví a sprostí hrubiáni, ke mně znenadání začali chovat s bázlivou úctou? Ne, nemusíš odpovídat, Vilgeforsz. Myslím, že to vím. To, co ses mi tady snažil nakukat, jsou jen bludy. Ciri ti vyklouzla, Geralt jakby smet – a při té příležitosti tvým pohůnkům zřejmě připravil krvavou lázeň.“

Co teď? Tvé plány se zhroutily, sám jsi to přiznal, sny o světovládě se rozplynuly jako dým. Přece jsi mne nepřestal sondovat svým detektorem z lítosti a nepřerušil moje mučení ze soucitu. Čarodějové tě zaměřují, Dijkstra je ti na stopě a císař Emhyr zatahuje sítě – a je zlý, zatraceně zlý. *Ess a tearth, me tiarn? A 'pleine a cales, ellea?*“

„Rozumím Obecné,“ řekl nastydlý Nilfgaardan, neuhýbaje jejímu pohledu. „Jmenuji se Stefan Skellen. A vůbec nemám plné kalhoty. Spíše se domnívám, že jsem ve značně lepší situaci než ty, paní Yennefer.“

Proslov mu vzal dech, rozkašlal se a opět se vysmrkal do